LIMITELE JUDECĂRII ÎN PROCEDURA EXAMINĂRII PLÎNGERILOR ÎN ORDINEA PREVEDERILOR ART. 313 CPP

LIMITS OF INVESTIGATION IN THE PROCEDURE OF EXAMINATION OF COMPLAINTS IN THE ORDER OF THE PROVISIONS OF THE ART. 313 CPP

Aureliu POSTICĂ, doctorand,
Universitatea de Stat din Moldova

Abstract: The complaints against the illegal actions and acts of the criminal prosecution authority and of the authorities that conduct the special investigative activity are examined by the investigating judge within the framework of the judicial control of the prejudicial stage. The legislator did not regulate strictly the criteria and limits of investigation in the procedure of the examination of complaints submitted in the order of the art. 313 CPC, and the judicial practice in this respect is non-uniform. For these reasons, below we analyzed and defined the elements and principles that outline the object, order and limits of the examination of these categories of cases by the investigating judge, at the same time defining

Cuvinte-cheie: *plîngere, instanţă de judecată, judecător de instrucţie, procuror, organ de urmărire penală, organ care exercită activitate specială de investigaţii, judecarea cauzei, limitele judecării cauzei, probe, act procedural, încălcare procesuală, drepturi şi libertăţi constituţionale.*

Una din preocupările doctrinarilor şi practicienilor în domeniul procedurii penale l-a constituit, cu siguranţă, analiza particularităţilor şi caracteristicilor limitelor judecării cauzei, drept una din condiţiile generale de examinare a cauzei penale, aşa cum este prevăzut la art. 325 Cod penal.

Un aspect mai puţin atins, însă, în literatura de specialitate îl reprezintă analiza criteriilor şi conţinutului limitelor judecării unor categorii speciale de cauze, cum ar fi cele examinate la etapa prejudiciară a procesului penal.

După cum este prevăzut în capitolul VIII al Titlului I al Părţii speciale a CPP, din sfera controlului judiciar al procedurii prejudiciare, face parte şi procedura examinării de către judecătorul de instrucţie a plîngerilor împotriva actelor ilegale ale procurorului, ale organelor de urmărire penală şi organelor care exercită activitate specială de investigaţii dacă persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plîngerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plîngerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege.

Chiar dacă asupra modalităţii de soluţionare a acestor categorii de cauze nu se răsfrîng condiţiile generale ale judecării cauzei, vom încerca să supunem unei cercetări elementele şi principiile care conturează obiectul, ordinea şi limitele de examinare a plîngerilor, înaintate în ordinea prevederilor art. 313 CPP.

Potrivit prevederilor art. 313 CPP, plîngerile împotriva acţiunilor şi actelor ilegale ale organului de urmărire penală şi ale organelor care exercită activitate specială de investigaţii pot fi înaintate judecătorului de instrucţie de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alţi participanţi la proces sau de către alte persoane drepturile şi interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plîngerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plîngerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege.

Dispoziţiile alineatului (2) statuează că, persoanele indicate în alin.(1) sînt în drept de a ataca judecătorului de instrucţie:

1) refuzul organului de urmărire penală:

a) de a primi plîngerea sau denunţul privind pregătirea sau săvîrşirea infracţiunii;

b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege;

c) de a începe urmărirea penală;

d) de a elibera persoana reţinută pentru încălcarea prevederilor art.165 şi 166 din prezentul Cod;

e) de a elibera persoana deţinută cu încălcarea perioadei de reţinere sau a perioadei pentru care a fost autorizat arestul;

2) ordonanţele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală;

3) alte acţiuni care afectează drepturile şi libertăţile constituţionale ale persoanei [1].

Mai jos vom supune analizei care totuşi este obiectul probaţiunii în procesul examinării plîngerilor. Din sensul prevederilor art. 313 CPP, drept criterii care determină limitele sau obiectul examinării acestor categorii de cauze, urmează a fi apreciate circumstanţele ce necesită a fi constatate în procesul soluţionării de către judecătorul de instrucţie a plîngerilor, şi anume:

1) Prezenţa sau lipsa răspunsului procurorului la plîngerea persoanei, expediat în termenul prevăzut de lege;

2) Afectarea sau neafectarea drepturilor şi libertăţilor constituţionale ale persoanei prin adoptarea/neadoptarea unui act procesual sau înfăptuirea/neînfăptuirea unei acţiuni procesuale;

3) Constatarea sau lipsa încălcării/îngrădirii drepturilor şi libertăţilor legitime ale bănuitului, învinuitului, apărătorului, ale părţii vătămate, ale altor participanţi sau persoane interesate în cadrul procesului penal (în continuare – petiţionari), a urmăririi penale sau în procesul exercitării activităţii speciale de investigaţii;

4) Legalitatea sau ilegalitatea acţiunilor înfăptuite sau actelor emise de procuror, organul de urmărire penală sau organul care exercită activitate specială de investigaţii.

Pornind de la constatarea lipsei informării petiţionarului despre rezultatul examinării plîngerii, la acest capitol, urmează să fie verificate două aspecte importante: în primul rînd, dacă procurorul a formulat şi expediat un răspuns la plîngerea petiţionarului, şi, în al doilea rînd, dacă acest răspuns a fost remis petiţionarului cu respectarea termenului legal.

Potrivit art. 298 alin.(2) CPP, plîngerea împotriva acţiunilor, inacţiunilor şi actelor organului de urmărire penală şi ale organului care exercită activitate specială de investigaţii se adresează procurorului care conduce urmărirea penală şi se depune fie direct la acesta, fie la organul de urmărire penală. În cazurile în care plîngerea a fost depusă la organul de urmărire penală, acesta este obligat să o înainteze, în termen de 48 de ore de la primirea ei, procurorului împreună cu explicaţiile sale sau ale organului care exercită activitate specială de investigaţii, atunci cînd acestea sînt necesare.

Termenul de examinare a plîngerii persoanei şi de comunicare a deciziei de către procurorul care conduce/exercită urmărirea penală sau de către procurorul ierarhic superior este prevăzut de art. 299 alin.(1) CPP şi constituie 15 zile din data primirii plîngerii.

În acest context, este necesar de menţionat că, plîngerea împotriva acţiunilor ori inacţiunilor procurorului, organului de urmărire penală sau ale organului care exercită activitate specială de investigaţii poate fi înaintată judecătorului de instrucţie numai după îndeplinirea de către petiţionar a prevederilor art.298, 299[1] CPP. În cazul în care persoana indicată în alin.(1) al art.313 CPP a depus plîngerea direct în instanţa de judecată, fără a respecta procedura soluţionării prealabile a acesteia de către procuror, judecătorul va constata acest fapt în şedinţa de judecată, cu participarea părţilor, urmînd prin încheiere să declare inadmisibilă plîngerea, cu explicarea persoanei a ordinii de contestare a actului sau acţiunii procesuale, în modul prevăzut de art. 298-299[2] CPP.

În acest sens orientează instanţele de judecată Plenul Curţii Supreme de Justiţie, în pct.5.6) al Hotărîrii nr. 7 din 04.07.2005 „Cu privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucţie în procesul urmăririi penale” [2, p. 7].

Trebuie să recunoaştem că practica judiciară la acest capitol nu este una uniformă, or, unele instanţe, în mod unipersonal, declară inadmisibile plîngerile depuse fără respectarea procedurii prealabile, altele procedează astfel doar după verificarea motivelor nerespectării procedurii şi ascultarea părţilor în şedinţa de judecată. Mai există şi cazuri de respingere a plîngerilor de către instanţă în cazul nerespectării procedurii prealabile de adresare procurorului sau procurorului ierarhic superior, avînd în vedere că dispoziţia art. 313 CPP nu prevede o asemenea soluţie procesuală cum ar fi inadmisibilitatea plîngerii.

Totuşi, în opinia noastră, adoptarea soluţiei de inadmisibilitate a plîngerii în cadrul şedinţei de judecată cu participarea părţilor este una judicioasă şi rezona-

bilă, or pentru constatarea nerespectării de către petiţionar a procedurii prealabile nu este suficientă doar examinarea actelor anexate la plîngere, deoarece deseori copia actului emis de procuror în ordinea controlului ierarhic superior nu se regăseşte la materialele anexate, pe simplul motiv că acesta ori nu a fost remis de procuror, ori nu a fost recepţionat de petiţionar în termenul prevăzut de lege.

De reţinut este că, nu orice acţiune/inacţiune a procurorului, organului de urmărire penală sau a organului care exercită activitate specială de investigaţii poate fi atacată judecătorului de instrucţie, ci doar aceea care a afectat un drept legal reglementat de legea materială sau procesuală sau anumite drepturi şi libertăţi constituţionale sau fundamentale ale persoanei.

Regula generală este că în procesul penal sarcina probaţiunii îi revine părţii acuzării. În acelaşi timp, legislaţia procesuală nu prevede cărui subiect procesual îi revine sarcina de a aduce probe în cadrul procedurii examinării plîngerilor înaintate în ordinea art. 313 CPP.

În corespundere cu legislaţia procesual-penală în vigoare, procurorul, reprezentanţii organului de urmărire penală sau ai organului ce desfăşoară activitate specială de investigaţie, ale căror decizii sau acţiuni/inacţiuni sunt contestate în cadrul procedurii prejudiciare, nu sunt obligaţi să probeze legalitatea sau temeinicia acestor decizii sau acţiuni/inacţiuni. Corespunzător, sarcina probaţiunii în procedura examinării plîngerilor în ordinea art. 313 CPP ar trebui să îi revină petiţionarului.

O asemenea stare de lucruri s-ar prezenta a fi una incorectă, reieşind din următoarele raţionamente. În primul rînd, în virtutea principiului legalităţii, autorităţile publice şi persoanele cu funcţie de răspundere, care sunt reprezentanţi ai organului de urmărire penală sau ai organului ce desfăşoară activitate specială de investigaţie, împuternicite cu competenţe de a exercita acţiuni procesuale în cadrul procedurii prejudiciare, au obligaţia de a acţiona doar în strictă conformitate cu legislaţia procesual-penală. În prezent „se poate afirma, că învinuitul este protejat nu atît prin drepturile sale procesuale, cît prin obligaţiile puse în sarcina subiecţilor urmăririi penale” [3, p.13]. Anume obligaţiile procesuale ale persoanelor care exercită urmărirea penală, ale procurorului sau ale judecătorului de instrucţie şi constituie acele garanţii procesuale menite să vină în apărarea şi asigurarea drepturilor persoanei în etapele prejudiciare ale procesului penal. Corespunzător, pentru adoptarea oricărei decizii, efectuarea unei sau altei acţiuni procesuale sau abţinerea de la efectuarea acestora, aceşti subiecţi sunt împuterniciţi din numele statului, iar în cazul apariţiei suspiciunilor asupra legalităţii şi temeiniciei deciziilor sau acţiunilor/inacţiunilor întreprinse, aceştia ar urma să demonstreze contrariul.

În al doilea rînd, în virtutea principiului contradictorialităţii, ambele părţi sunt egale în faţa instanţei de judecată. Părţile, în egală măsură, pot şi au obliga-

ţia de a-şi argumenta poziţia procesuală. Cu această ocazie părţile dispun de mai multe drepturi, printre care: de a înainta recuzări, cereri, demersuri, de a prezenta înscrisuri, probe, de a lua cunoştinţă de materialele cauzei penale, ale procesului penal, de a se familiariza cu poziţia celorlalte părţi, de a da explicaţii etc.

Probarea în procesul examinării plîngerilor potrivit art. 313 CPP este posibilă doar pe calea cercetării nemijlocite a dovezilor în cadrul unei cercetări judecătoreşti. În această ordine de idei rămîne să trasăm criteriile determinante ale noţiunii de „probă" în procesul judecării cauzelor în ordinea prevederilor art. 313 CPP. Conţinutul şi natura termenului de „probă" în procesul penal a fost dezbătută în doctrină în repetate rînduri, însă cercetările au fost axate, de regulă, asupra etapelor urmăririi penale sau a judecării cauzei în instanţa de fond [4, p. 31; 5, p. 133].

Obiectul probaţiunii în procesul examinării plîngerilor potrivit art. 313 CPP nu poate echivala cu obiectul probaţiunii din procesul penal, aşa cum la baza acestui obiect nu se află dreptul penal, dar pot sta elemente ale dreptului constituţional, procesual-penal, precum şi jurisprudenţa CtEDO. Aici probaţiunea are loc nu în funcţie de criteriile reglementate de procesul penal, dar este strîns legată de obiectul contestării. Corespunzător, nu toate elementele probaţiunii din procesul penal sunt aplicabile limitelor judecării cauzelor în procedura examinării plîngerilor în ordinea prevederilor art. 313 CPP.

Pentru ca un element de fapt în procesul penal să aibă o însemnătate probatorie, este obligatorie reflectarea expresă a acestuia în lege. Cu alte cuvinte, în calitate de probe sunt recunoscute doar datele obţinute din sursele indicate în art. 93 CPP. Dar, în acelaşi timp, în senul probatoriului pentru asigurarea controlului judiciar al activităţii prejudiciare, există posibilitatea de a utiliza şi alte informaţii. Aşa, spre exemplu, pentru adoptarea unei hotărîri de pornire a urmăririi penale, pe lîngă procesele-verbale de audiere a părţilor vătămate sau martorilor, pot fi obţinute şi aşa-zisele declaraţii ale unor subiecţi procesuali, care pot ulterior figura drept potenţiali bănuiţi sau învinuiţi în cadrul urmăririi penale. În sens îngust, aprecierea noţiunii de probă este determinată de textul normei procesual-penale. Aşa, spre exemplu, S.A. Şeifer defineşte proba drept cumulul de date cu privire la anumite circumstanţe, care necesită a fi dovedite, obţinute prin metode procesuale legale şi îmbrăcînd o formă procesuală corespunzătoare [6, p. 56].

Probațiunea în procesul penal constă în stabilirea faptelor și împrejurărilor a căror existență sau inexistență trebuie constatată. Dovedirea acestor fapte și împrejurări se face prin administrarea probelor, folosindu-se procedeele probatorii, care pun în contact autoritățile judiciare ca mijloace de probă și, prin acestea iau cunoștință de probe [7, p. 283].

Faptele sau împrejurările care vizează normala desfăşurare a procesului penal nu au implicaţii asupra fondului cauzei, dar este necesară dovedirea lor pentru

a se constata dacă sunt sau nu incidente anumite dispoziţii legale care disciplinează cursul procesului penal [8, p. 443].

După cum am menţionat, în calitate de probe în procesul penal sunt recunoscute elementele de fapt prevăzute la art. 93 alin.(1) şi (2) CPP. Verificînd legalitatea şi temeinicia deciziilor contestate, precum şi ale acţiunilor/inacţiunilor organului de urmărire penală şi ale organului care desfăşoară activitate specială de investigaţii, judecătorul de instrucţie urmează să se conducă de elementele de fapt existente în procesul penal, precum şi de datele prezentate suplimentar de părţi. La acest capitol, ţine de menţionat opinia lui V.V. Kalniţki, potrivit căreia, „orice probă în procesul judecării cauzei în fond, trebuie să aibă, în egală măsură, aceeași valoare cu datele constatate nemijlocit de instanţă în cadrul procedurii prejudiciare" [9, p. 33].

Procesul de probațiune în cadrul procedurii de examinarea plângerilor în ordinea art. 313 CPP, se prezintă a fi unul insuficient de reglementat de legiuitor. Participanților la proces le este oferit dreptul de a-și expune și argumenta poziția.

Datele sau faptele care sunt necesare pentru confirmarea sau combaterea argumentelor invocate de petiționar se pot conține nu doar în plângere sau materialele procesului penal (cauza penală), dar și în alte surse. Acestea pot fi obținute din declarațiile unor martori, concluziile sau constatările experților sau specialiștilor etc.

Toate probele ce se conțin în materialele procedurii de examinarea a plângerii urmează a fi cercetate în ședința de judecată și apreciate din punct de vedere al conținutului și al sursei din care au fost obținute. Datele obținute în procesul probațiunii urmează a fi verificate și comparate între ele. Pe baza acestui principiu, judecătorul de instrucție poate trage concluzii dacă datele prezentate sunt sau nu suficiente pentru adoptarea hotărârii pe marginea plângerii sau dacă este sau nu necesară administrarea de noi probe pentru confirmarea sau infirmarea argumentelor invocate în plângere.

Să ne oprim asupra criteriilor de apreciere a deciziei sau acțiunii/inacțiunii drept ilegale și/sau neîntemeiate. Este firesc că se prezintă imposibilă formularea în lege a listei exhaustive ale încălcărilor, care ar determina recunoașterea necondiționată a deciziei sau acțiunilor/inacțiunilor organului de urmărire penală sau ale procurorului drept ilegale sau neîntemeiate. Aprecierea unei încălcări concrete admise de persoana responsabilă urmează a fi făcută ținând cont de un șir de factori, inclusiv în urma analizei consecințelor survenite prin admiterea unei astfel de încălcări.

Urmează să fim de acord cu savanții care apreciază că, „instanța nu poate determina mersul urmăririi penale, însă este obligată să înlăture încălcările drepturilor fundamentale ale persoanelor și să oblige organul de urmărire penală să

respecte prevederile Constituției. Asemenea acțiuni ale instanței nu pot fi apreciate drept imixtiune în urmărirea penală.” [10, p. 39]. Cu toate acestea, considerăm că limitele judecării plângerilor în ordinea art. 313 CPP, ar trebui prevăzute la nivel normativ.

Astfel marja de „imixtiune” a judecătorului de instrucţie în activitatea organului de urmărire penală, este una limitativă, care împiedică instanţa să soluţioneze anumite chestiuni care, în final, ar putea constitui obiect al examinării cauzei în instanța de fond, precum şi interzice aprecierea circumstanțelor cauzei sau a probatoriului, concluzionarea asupra încadrării juridice a faptei etc. (pct. 5.10 al Hotărîrii Plenului C.S.J. nr. 7 din 04.07.2005) [2, p. 7].

Și desigur, un aspect care nu trebuie neglijat, este faptul că, în procesul examinării plângerilor în ordinea art. 313 CPP, instanța nu are dreptul să dezbată și să dea apreciere acelor materiale ale procesului penal, din punct de vedere al confirmării sau infirmării vinovăției persoanei în comiterea infracțiunii investigate.

Pe de altă parte, urmează să atragem atenția asupra necesității analizării și verificării tuturor argumentelor invocate în plângere în caz contrar, pe motivul nesoluționării unui sau mai multor argumente, încheierea instanței de judecată poate fi anulată de instanța de recurs, cu remiterea cauzei la rejudecare.

În afară de aceasta, respectarea limitelor judecării în ordinea art. 313 CPP presupune și acel fapt că instanța este în drept să verifice legalitatea și temeinicia doar a acelei acțiuni/inacțiuni sau decizii, care au fost contestate de petiționar. În materialele procedurii de examinare a plângerilor, ca și în procesul judecării cauzelor penale, există dovezi care urmează a fi apreciate din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și admisibilității lor, în raport cu obiectul probațiunii.

În procesul judecării cauzelor în ordinea art. 313 CPP, instanța de judecată urmează să verifice dacă nu au fost încălcate sau îngrădite drepturile și interesele participanților la proces penal prin adoptarea unei anumite decizii procesuale. O atenție aparte cercetătorii atrag acelui aspect, dacă urmează sau nu instanța să verifice temeinicia unei acțiuni procesuale [11, p. 101]. Dacă verificarea deciziei, din punct de vedere al legalității și temeiniciei, constituie un exercițiu destul de rezonabil și legitim, atunci credem că verificarea unei acțiuni este posibilă doar din perspectiva legalității acesteia.

De asemenea un aspect important la determinarea limitelor judecării în ordinea prevederilor art. 313 CPP, îl reprezintă faptul dacă este sau nu legată instanţa de argumentele invocate în plângere și dacă în procesul examinării acesteia există sau nu competenţa de a ieşi din limitele celor formulate de petiționar. Sunt opinii potrivit cărora instanța de judecată nu ar trebui să depășească obiectul examinării plângerii prin soluționarea unor argumente la care nu s-a făcut referire, în caz contrar ar putea fi vorba de favorizarea unei părți procesuale în detrimentul

alteia, fiind încălcat astfel principiul imposibilității. În opinia din pct. 5.10) al Hotărîrii Plenului C.S.J. nr. 7 din 04.07.2005, s-a menționat că accesul la justiție al petiționarului este afectat doar în cazul nepronunțării asupra motivelor și încălcărilor indicate în plângere nu și asupra celor pe care instanța ar fi trebuit să le constate din oficiu. Una din soluții în cazul constatării unor încălcări ce nu au fost invocate de petiționar, ar putea fi emiterea încheierii interlocutorii (art. 218 CPP). Într-o altă ordine de idei, autorul prezentei lucrări este de părerea că, în cazul constatării încălcărilor prevederilor legale ce nu pot fi înlăturate decât prin anularea actului procedural (cazurile nulității absolute a actelor procedurale reglementate de art. 251 alin.(2) și (3) CPP), instanța nu doar că este în drept, dar este chiar obligată să reacționeze prin emiterea încheierii de anulare a deciziei sau acțiunii procesuale, indiferent dacă a făcut sau nu referire petiționarul la o asemenea încălcare în plângere. Cu toate acestea pentru evitarea inadvertențelor procesuale, opinăm că o asemenea inițiativă a instanței ar trebui întărită într-un cadru legal.

În practică, în multe cazuri, instanțele nu se limitează doar la verificarea argumentelor invocate în plângere, dar examinează acțiunile/inacțiunile sau deciziile adoptate și din punct de vedere al corespunderii acestora tuturor exigențelor procesual-penale. O asemenea abordare este determinată de interesele generale ale petiționarilor, care, de multe ori, nu posedă cunoștințe juridice necesare pentru a formula cerințe și argumente concludente și procesual închegate. În alte cazuri, însă, instanțele au evitat asemenea concluzii respingând plângerile, chiar dacă existau alte temeiuri sau motive pentru recunoașterea acțiunii/inacțiunii sau deciziei organului de urmărire penală drept fiind ilegală sau neîntemeiată, însă pe care petiționarul nu le-a indicat în plângere și nici nu le-a menționat în ședința de judecată.

Concluzia noastră este că, în pofida faptului că anularea actelor sau acțiunilor procedurale de către instanțe, în cazul când sunt depășite limitele argumentelor formulate în plângere, într-o măsură oarecare ar încălca principiul contradictorialității, totuși o asemenea practică ţine să asigure respectarea drepturilor constituționale și interesele fundamentale ale persoanelor implicate în etapa prejudiciară a procesului penal.

Astfel, aspectele supuse cercetării permit de a concluziona următoarele:

1) Petiționarul este obligat să probeze acele circumstanțe, la care face referire în plângerea înaintată în ordinea art. 313 CPP. La rândul său, organul sau persoana cu funcție de răspundere ale cărui decizii, acțiuni/inacțiuni sunt contestate, este obligat să dovedească legalitatea și temeinicia acestora;

2) Referitor la procedura judecării în ordinea prevederilor art. 313 CPP, urmează de utilizat noțiunea de „probă” *lato sensu* - ca fiind mijlocul de constatare a circumstanțelor, care au însemnătate pentru examinarea și soluționarea plângerii în fond;

3) Instanța, în procedura judecării și soluționării plângerilor, nu este în drept să analizeze și să dea apreciere materialelor din dosar, din punct de vedere al confirmării sau infirmării vinovăției persoanelor în comiterea infracțiunii investigate, precum și să soluționeze chestiuni care ar putea constitui obiect al judecării cauzei în fond sau să facă concluzii asupra circumstanțelor de fapt;

4) Instanța este obligată să soluționeze argumentele din plângere, însă verificarea deciziilor sau acțiunilor/inacțiunilor contestate, din punct de vedere al legalității sau temeiniciei lor, nu poate fi limitată doar la argumentele formulate în plângere;

5) Legiuitorul ar urma să introducă în calitate de soluţii procesuale în dispoziţia art. 313 CPP, posibilitatea declarării inadmisibilităţii plîngerii, în cazul nerespectării procedurii prealabile de către petiţionar, de rînd cu posibilitatea încetării procedurii de examinare a plîngerilor, în cazurile cînd dispar temeiurile de drept şi de fapt care au determinat contestarea actului procedural;

6) De asemenea ar urma să fie modificată dispoziţia art. 313 alin.(4) CPP, prin stabilirea unui termen de 30 de zile pentru examinarea plîngerii, or termenul de 10 zile indicat este unul formal, care nu poate fi respectat din motive obiective.

Referințe bibliografice:

1. Codul de procedură penală al Republicii Moldova nr.122-XV din 14 martie 2003. *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*, 2003, nr.104-110. În vigoare din 12 iunie 2003.
2. Hotărîrea Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 7 din 04.07.2005 „Cu privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucţie în procesul urmăririi penale", *Buletinul Curţii Supreme de Justiţie a Republicii Moldova, 2010, nr.4.*
3. Лазарева В.А., *Проблемы доказывания в современном уголовном процессе России:* учебное пособие. Самара. Самарский университет, 2007.
4. АгутинА.В., *Мировоззренческие идеи в уголовно-процессуальном доказывании: автореферат дис. д-ра юрид. наук.*Н. Новгород, 2006.
5. ВладимировЛ.Е.,*Учение об уголовных доказательствах*, Тула: Автограф, 2000.
6. ШейферС.А., *Доказательства и доказывание по уголовным делам: проблемы теории и правового регулирования.*Москва: Норма, 2008.
7. Gr. Gr. Theodoru, *Tratat de Drept procesual penal,*Bucureşti: Editura Hamangiu, 2013.
8. Ion Neagu, *Tratat de Procedură penală, partea generală*. Bucureşti: Universul Juridic, 2013.

9. КальницкийВ.В., *Судебное заседание в досудебном производстве по уголовным делам: учебное пособие.*Омск: Омская академия МВД РФ, 2009.
10. МарковО.Н., *Пределы вмешательства суда в предварительное расследование.*Уголовный процесс. 2006.
11. Лазарева В.А., *Судебная власть и её реализация в уголовном процессе.*Самара. Самарский университет, 1999.